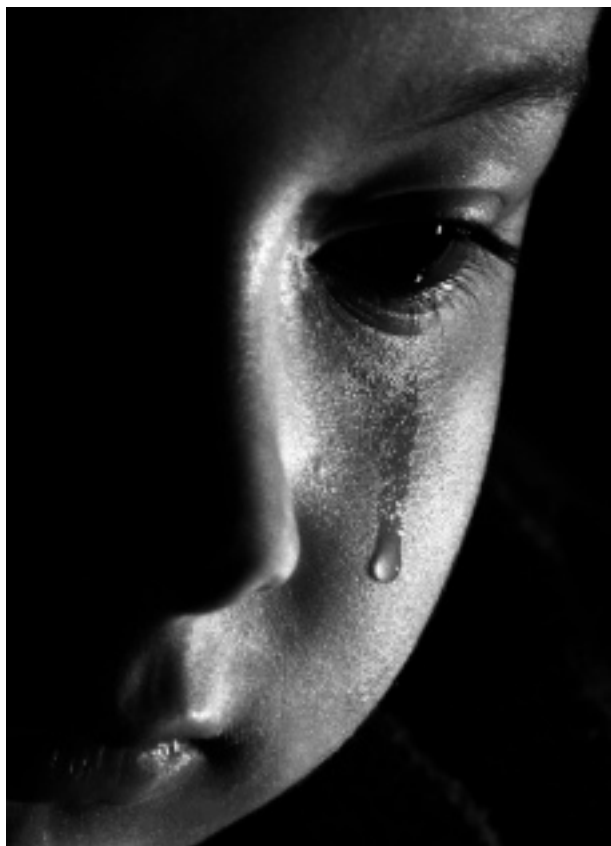

Ten pravý márnratný (Sobota, 2. pôstny týždeň C)

Napísal Balek Robert
Sobota, 06 Marec 2010 05:28

Koľko krát sme už premýšľali nad márnratným synom, ktorý bol tak nevďačný, že vzal otcovi polovicu jeho majetku a odišiel a všetko premárnil a pritom sme podvedome hľadali toho pravého márnratného? Koľkokrát sme pritom mysleli na suseda, ktorý skončil vo väzení za krádeže a násilie, na kolegu, ktorý veselo kradne len sa tak chumelí a minulý týždeň mu na to prišli a teraz je s ním zle, na manželku, ktorá tak nepríjemne vždy nakričí a nakričí a potom hrá urazenú a ani sama nevie, čo vlastne chce? Na manžela, ktorý vysiada s kamarátmi po baroch, vracia sa domov neskoro z práce, a ani do kostola nechodí, nemodlí sa... A tak ďalej a tak ďalej... Na seba však mnohokrát zabúdame.

(pozri si evanjelium - [Lk 15](#))

S márnratným synom sa môžeme totiž stotožniť aj my, ak sa v pravde pozrieme na to, ako svoje zdravé ruky, nohy, ústa, oči, uši, aké-také peniaze, akú-takú slávu, či moc nad pár ľuďmi, slobodu slova či vyznania... - jednoducho ako od Boha prijaté bohatstvo každý deň premárnime s „neviestkami“, ktorým toto všetko nepatrí - teda na také účely, pre ktoré vôbec neboli stvorené. Čo je teda skutočné márnenie bohatstvom, ktoré sme si od Boha vzali a utiekli od neho preč? Tak napríklad rukami určenými na pohladenie bijeme iných (prečo často tých najbližších je veľmi ťažké pochopiť), svojimi nohami stvorenými bežať pomôcť, kopeme s radosťou do aj tak už všeobecne odsudzovaného človeka, veď čože by som si aj ja nekopol,

keď si druhí kopú jedna radosť? Vďaka takýmto zdravým nohám kráčame často do nebezpečných miest pre dušu, kde diabol sype do našej duše plným priehrštím všetok hnoj, otravu a odpadky zla, ktorými viac a viac zväzuje našu dušu a cez nás špiní iné duše okolo a zväzuje ich ešte do väčšej neslobody nemravnosti, alkoholizmu a iných závislostí. Naše oči, určené na krásu, hľadajú na ponižovanie iných zvrhlými chůtkami skazených a nemravných ľudí, naše ústa určené na povzbudzovanie, pochvalu, posilu, obdiv či vyznania lásky urážajú, ponižujú, zosmiešňujú, ohovárajú, kričia a hrubo nadávajú, pyšne sa vzdúvajú a vrážajú tvrdými slovami dýku do srdc paradoxne najbližších ľudí – veď koho už len budem ponižovať? Šéfa v práci? Veď ma vyhodí aj s topánkami a stratím robotu. Kolegov? Tí len číhajú na to, kedy sa potknem, aby sa ako hieny vrhli na moje miesto a zhodili ma kdesi do priepasti. A koho iného? Ľudí na ulici, politikov či policajtov osobne? Veď ma zavrú za verejné osočovanie... No komu inému tú všetku špinu vyliat' na hlavu ako práve tým najbližším doma, ktorí nemôžu utiecť, nemôžu sa až tak brániť, veď im prinášam peniaze a musia to trpieť, veď kde pôjdu – pod most? A tak tým, ktorých by sme mali najviac milovať, tým najviac ubližujeme... A ubližujeme používajúc bohatstvo, ktoré sme dostali od Boha...

Áno, mnohí si ani neuvedomujeme, že práve my sme tí márnotravní synovia, ktorí dennodenne premárnia obrovské bohatstvo, ktoré dostali od Otca ako dar. Čudujúc sa, prečo nás všetci opustili, zostávame v tme samoty a tam kdesi sa rodí túžba vrátiť sa späť k Otcovi a začať žiť inak. Len mnohí nemáme odvahu vrátiť sa a pred jeho tvárou povedať: *„Odpusť, Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe, nie som hoden volať sa tvojím synom... zneužil som tvoj majetok, ktorý si mi dal, rozhárал som ho tak hlúpo, prosím, prijmi ma len ako svojho sluhu, nehodného sluhu...“*

Nemáme síl, nemáme odvahu, myslíme si, že toto nám už Otec naozaj neodpustí... A hlavne, neprežili by sme tú hanbu, pýcha nám nedovolí uznať, že to my sme urobili chybu – to svet okolo, to tí ľudia, ktorí ma k tomu tak vyzývavo lákali, to tie nešťastné okolnosti, do ktorých som sa dostal, to nie ja, Otče, to tí druhí za to môžu, ja som neviniatko, ja nič, ja som len taká obeť... Cítiac v srdci, ako veľmi ľživé sú tieto slová, nedokážeme sa odlepiť od hnoja a smradu, v ktorom sa váľa naša duša. Čosi neviditeľné nás zväzuje a drží ďaleko od Otca... Je to hanba, je to naša túžba vždy a všade vyzeráť aspoň navonok cool – číslo jedna, nablýskaní, dokonalí, bezchybní – jednoducho Made in China. Aj odtiaľ všetko vyzerá zďiaľky super kvalitné, no keď podídeš, cítiš klasický umelohmotný zápach, keď si to obliekaš, cítiš, že sa to o chvíľu rozpadne, no predsa len si to znovu a znovu kúpiš, pretože je to tak lacné a ľahko dostupné – na každom rohu... Aj takíto sme – naoko dokonalí, lacní a ľahko dostupní, no zblízka zapáchajúci umelinou – umelým nie srdečným a úprimným správaním, umelohmotným úsmevom, za ktorým nič necítiť, len prázdno vypočítavej hlavy, úsmevom očíslovaným a používaným v určitých presne stanovených okolnostiach – krásnu masku, za ktorou sa skrýva znetvorená tvár našej duše... Čo už, že som ju znetvoril ja svojou neopatrnosťou, lezením tam, kde som nemal, veď tá maska je dokonca krajšia ako bola moja pravá tvár... Tak veľmi sme si navykli žiť nie v sebe ale v niekom inom, neustále hrať iné a iné postavy, ktoré podľa našich výpočtov musia jednoducho zabodovať a zarobiť obrovské peniaze, musia jednoducho získať závratnú slávu a kariéru – tak to máme už dopredu naprogramované a musí to vyjsť... A tohoto všetkého sa vzdať? A hrať opäť nejakú tú Popolušku, ktorú si nik nevšíma? Nie nie... Otče, nechaj si svoje odpustenie, nechaj si svoje uzdravenie pre seba a pre tebe podobných, ja chcem skutočne žiť, naplno využiť všetko čo

Ten pravý márnotravný (Sobota, 2. pôstny týždeň C)

Napísal Balek Robert
Sobota, 06 Marec 2010 05:28

mám na adrenalínovú jazdu životom, nech to stojí za to! A tak sa mnohí roztrepú a rozbijú na márne kúsky svoju dušu pri nezvládnutí rýchlosti, do ktorej ich ešte viac a viac rozkrúca temná bytosť vždy pohotová k službám tým, ktorí sa dobrovoľne rozhodli prežiť život rútením sa do priepasti...

Áno, bohužiaľ áno - tak vyzerá pod pokrievkou život mnohých z nás, alebo lepšie povedané, po takom živote túži skoro každý z nás, ak nie my starší, poučení životom, tak určite naši mladí pobláznení očividnými klamstvami, ktoré si rýchlo na seba dávajú aspoň zo začiatku masku akej-takej pravdy a potom? Potom to už otvorene kričia na plné hrdlo: „No, čo? Aj keď je to hriešne, ale stojí to za to prežiť, aspoň raz a potom druhý, tretí, konečne žijem, chápeš? Naplno...“ Klamstvo na klamstve drzo zízajúc do tváre pravdy kričiac svoje lži tak, aby pravdu nikto nepočul, a aj ak by počul, aby sa zasmial nad „hlúposťami“, ktoré hovoria...

Dennodenne má každý z nás na výber – zostať verný pri Otcovi, veď všetko, čo je jeho, je aj moje, alebo ísť od neho preč a márneň bohatstvo a krásu darov, ktoré sme dostali na určitý čas, aby sme ich využili pri plnení úloh, ktoré boli ponechané len a len na nás, jednoducho krok za krokom ich zneužívať na sebaobohacovanie, sebaoslavovanie a vlastne na sebaponižovanie v Božích očiach a očiach anjelov, strácajúc drahocenný čas na nepodstatnosti, hlúposti, ktoré spôsobia, že chýbame na miestach, na ktorých sme mali zachrániť stovky, či tisíce duší, chýbame v tom pravom čase, kedy bolo možné dať toľko vecí do poriadku, dať toľkým nádej, silu, lásku... a neskôr to už nejde... Každá minúta má totiž svoj zmysel či už ako príprava alebo ako akcia, ktorou pomáhaš Bohu zachraňovať svet. Mohol si sa stať mocným záchrancom duší, mohutným svetlom pre zblúdených vo tmách, nebojácny veliteľom, ktorého sa bojí celé peklo... a ty teraz len sedíš so svojimi sviňami a kopne si do teba každá zdochlina, ktorá ide okolo... Premýšľaj a pýtaj sa sám seba, kým sa chceš stať, akú slávu chceš dosiahnuť, aké bohatstvo a akú moc chceš získať – fatamorgánu, ktorú ti ponúka smiešny zúfalec diabol, alebo reálnu večnú slávu, bohatstvo i moc, ktoré nikdy neskončia ba budú stále rásť...? Všetko závisí od toho, či bohatstvo, ktoré máš od Boha ako dar budeš využívať podľa Jeho plánu a vôle, alebo ho budeš svojvoľne márneň tam, kde je to úplne zbytočné... Drahý pravý márnotravný, buď múdry, buď odvážny, vzopri sa životu so sviňami a ukáž chrbát tomu, komu to patrí, a Milujúcemu Otcovi ukáž svoju pokornú no k boju a k návratu rozhodnutú tvár...